Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4374/25
8.10.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Весне Секулић и Данице Косовац, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Слађана Марјановић, адвокат из Београда – Нови Београд, Булевар Михајла Пупина 10ж/вп 31, против туженог Града Београда, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Београда, са седиштем у Београду, Тиршова 3, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 30090/19 од 17.6.2025. године, у седници већа одржаној дана 8.10.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 30090/19 од 17.6.2025. године, у првом, другом и четвртом ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 30090/19 од 17.6.2025. године, првим ставом изреке одбијен је као неоснован приговор апсолутне ненадлежности суда. Другим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде штете због непружања услуга личног пратиоца за период од децембра 2016. године до августа 2017. године исплати појединачно означене месечне износе са припадајућом законском затезном каматом. Трећим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу за накнаду штете због непружања услуга личног пратиоца за период од августа 2016. године до новембра 2016. године у појединачно означеним месечним износима са траженом законском затезном каматом. Четвртим

ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 270.090,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Благовремено изјављеном жалбом тужени је побијао првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...10/23) у првом, другом и четвртом ставу изреке. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност првостепене пресуде у побијаном делу, сагласно овлашћењима предвиђених чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности у смислу члана 386 став 3 истог закона, а изрека првостепене пресуде у потврђујућем делу је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, тако да се она неосновано побија и због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су родитељи малолетног ВВ рођеног дана 15.9.2011. године, у .... Према медицинској документацији – психијатријском извештају Института за ментално здравље од 15.9.2014. године и извештају лекара специјалисте Института за ментално здравље од 27.11.2017. године, произлази да је детету тужилаца ВВ утврђена дијагноза autizmus puerlius F 84.0 и фармакорезистентна епилепсија G 40, те да је у склопу мера подршке препоручено укључивање у вртић уз индивидуалну подршку од стране асистента. Према мишљењу Комисије за процену потреба за пружање додатне образовне, здравствене или социјалне подршке детету/ученику број 61-35/2015 произлази да је четворочлана комисија дана 22.10.2015. године, дала мишљење да се дете ВВ укључи у предшколску установу уз личног пратиоца. Решењем Центра за социјални рад тужиоцима је признато право на наведену услугу уз претходно позитивно мишљење Интерресорне комисије о потреби мере додатне подршке у образовању детета у виду личног пратиоца као предуслова за остваривање услуге социјалне заштите личног пратиоца. Услуга личног пратиоца малолетном детету тужилаца са развојним потешкоћама није обезбеђена од стране туженог Града Београд у утуженом периоду, већ је стављено на листу чекања, па су тужиоци - родитељи плаћали накнаду из сопствених средстава лицу које су ангажовали за пружање услуга личног пратиоца у утуженом периоду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са чланом 35 став 2 Устава Републике Србије и члановима 155 и 172 Закона о облигационим односима, разматрајући прво приговор апсолутне ненадлежности истакнут од стране туженог оценио да је исти неоснован, јер се тужбом у овој парници не тражи признавање права на услугу личног пратиоца детету тужиоца са развојним потешкоћама, већ је основ спора накнада штете због незаконитог рада органа туженог за који је надлежан суд опште надлежности у складу са одредбом члана 24 став 2 Закона о уређењу судова, а о којем се одлучује применом правила парничног поступка

у смислу одредбе члана 1 Закона о парничном поступку с обзиром на то да се ради о имовинско-правном захтеву. Након тога, првостепени суд је оценио да тужиоци - родитељи детета са развојним потешкоћама потражују накнаду износа који су исплаћивали из сопствених средстава лицу које су ангажовали за пружање услуга личног пратиоца детета у утуженом периоду од августа 2016. године до августа 2017. године, која услуга није обезбеђена од стране туженог Града Београда као јединице локалне самоуправе, иако је тужиоцима решењем Центра за социјални рад признато право на наведену услугу уз претходно позитивно мишљење Интерресорне комисије о потреби мере додатне подршке у образовању детета у виду личног пратиоца као предуслова за остваривање услуге социјалне заштите личног пратиоца. Оценио је да су тужиоци извршили законску обавезу из члана 68 став 1 Породичног закона да детету омогуће право на образовање у складу са његовим способностима, жељама и склоностима (члан 63 истог закона), као дела ширег права на развој детета гарантованог Конвенцијом уједињених нација о правима детета (члан 23) и Уставом Републике Србије (чланови 21 став 1 и 71 став 1) која та деца остварују без дискриминације, имајући у виду и обавезност основног образовања и васпитања, чији је део припремни предшколски програм прописан члановима 5 и 24 Закона о основном образовању и васпитању. Првостепени суд је оценио да је у конкретном случају правни основ потраживања тужилаца накнада штете, с обзиром на то да су услед непружања услуге личног пратиоца њиховом малолетном детету тужиоци могли претрпети штету насталу услед незаконитог рада органа туженог у смислу одредбе члана 172 Закона о облигационим односима, те се стога не ради о стицању без основа, јер није дошло до преласка једног дела имовине тужилаца у имовину туженог без правног основа у смислу одредбе члана 210 Закона о облигационим односима. Оценио је да се незаконит и неправилан рад туженог Града Београда састоји у томе што као јединица локалне самоуправе није обезбедио малолетном детету тужиоца, који има развојне потешкоће, услугу социјалне заштите личног пратиоца (као дневну услугу), како је то прописано чланом 44 став 2 Закона о социјалној заштити, иако су они за то испунили све прописане услове предвиђене законом и подзаконским актима - ни преко установе коју је основао, а ни преко “овлашћеног пружаоца услуге социјалне заштите”. У таквој ситуацији тужиоци - родитељи детета са развојним потешкоћам ангажовали су треће лице ради пружања услуге личног пратиоца свом детету у утуженом периоду од августа 2016. године до августа 2017. године, и плаћали за услуге истом из сопствених средстава како би дете могло да редовно похађа предшколску установу чиме су претрпели штету у смислу члана 155 Закона о облигационим односима. Тужени као јединица локалне самоуправе у случају када услугу социјалне заштите не може да обезбеди у потребном обиму преко установе социјалне заштите коју је основао (члан 9 став 1 Закон о социјалној заштити) има обавезу да набави услугу од пружаоца услуга социјалне заштите који је за то лиценциран кроз поступак јавне набавке у складу са законом који уређује јавне набавке (члан 64 став 1 Закона о социјалној заштити). Као наручилац (члан 65 истог закона) тужени Град Београд је дужан да обезбеди најквалитетније и најекономичније пружање услуге социјалне заштите која се набавља и путем јавне набавке, односно да одабере пружаоца услуге који је способан да услугу пружи по најповољнијим условима у складу са најбољим интересом корисника и прописаним стандардима (члан 65 став 1). Тужени Град Београд је у поступку јавне набавке одабрао само једног понуђача – Хуманитарну организацију “Дечије срце “ за пружање услуге “лични пратилац детета”, а доказа за супротно није било, који је тиме стекао статус “овлашћеног пружаоца личне услуге”. Та хуманитарна организација није

могла да пружи услугу личног пратиоца детета у утуженом периоду свим корисницима за које је донето решење Центра за социјални рад о признавању права на ту услугу, већ је кориснике ставила на своју "листу чекања" у складу са својим интерним актом. Оваквим поступањем тужени Град Београд није извршио своју обавезу из члана 44 став 2 у вези са члановима 64, 65 и 66 Закона о социјалној заштити. Тужени Град Београд као јединица локалне самоуправе – наручилац, министарству надлежном за социјалну заштиту доставља извештај о закљученом уговору о јавном набавци услуга социјалне заштите који мора да садржи између осталог називе понуђача чије су понуде изабране као најповољније (члан 67 став 1 Закона о социјалној заштити) из чега произлази да тужени - наручилац није у обавези да изабере само једног понуђача, већ то могу бити два или више понуђача, а тиме се избегава ситуација до које је дошло у конкретном случају - да детету тужилаца са развојним потешкоћама не буде правовремено обезбеђена услуга личног пратиоца ради похађања предшколске установе, а на исто упућује и члан 75 став 1,2, и 3 Закона о социјалној заштити који регулише ситуацију када овлашћени пружалац услуге социјалне заштите одбије да кориснику пружи услугу предвиђену упутом прописујући да ће га Центар за социјални рад упутити другом овлашћеном пружаоцу са списка овлашћених пружалаца услуге, а када овлашћени пружалац услуге из става 1 овог члана не може упућеном кориснику пружити услугу. Првостепени суд је оценио да из наведеног произлази да ради пружања услуге социјалне заштите мора постојати више овлашћених пружалаца услуга социјалне заштите (најмања два) о чему Центар за социјални рад мора поседовати списак који ће у сваком тренутку бити у могућности да деци са развојним потешкоћама пружи услугу социјалне заштите личног пратиоца која им је призната решењем Центра за социјални рад и издат упут за овлашћеног пружаоца услуге који није могао да им пружи ту услугу. Тужени Град Београд, као и свака јединица локалне самоуправе располаже за сваку годину са подацима Интерресорне комисије о броју деце која се уписују у предшколску установу, односно у школу и број деце са сметњама у развоју и инвалидитетом, којима је препоручена мера додатне подршке "лични пратилац" и има обавезу да за сваку годину обезбеди овлашћене пружаоце услуге социјалне заштите који ће имати капацитете (довољан број стручних радника – личних пратилаца) да пруже ту услугу свим корисницима којима је то потребно, што је изостало у конкретном случају.

Разматрајући приговор застарелости потраживања у смислу члана 376 Закона о облигационим односима првостепени суд је оценио да је исти делимично основан, пошто су тужиоци за штету и учиниоца сазнали даном доспећа сваког појединачног неисплаћеног износа, а како је тужба у овој парници поднета дана 29.11.2019. године, а постављеним тужбеним захтевом тражи се исплата накнаде штете због непружања услуге личног пратиоца за период од августа 2016. године, која је за наплату доспела 30.8.2016. године, па до новембра 2016. године, која је за наплату доспела дана 27.11.2016. године, закључио је да је за означени период тужба поднета након протека рока од три године од дана неисплате припадајућих износа на име услуге личног пратиоца, те је за тај део наступила застарелост потраживања, па је у том делу одбио као неоснован тужбени захтев.

Првостепени суд је оценио да је основан тужбени захтев у делу за накнаду штете за исплату припадајућих, а неисплаћених накнада на име услуга личног пратиоца за период од децембра 2016. године, који је доспео за наплату 28.12.2016. године, па надаље закључно са августом 2017. године, који је доспео за наплату 29.8.2017. године

за период за који потраживање тужилаца није застарело, а према достављеним признаницама уз тужбу, на име трошкова асистенције у вртићу односно пружања услуга личног пратиоца појединачно за сваки месец. На припадајуће појединачно означене месечне износе накнаде штете тужиоцима је досуђена законска затезна камата у складу са чланом 277 у вези са чланом 186 Закона о облигационим односима почев од дана доспелости сваког појединачног месечног износа, када су тужиоци исте исплаћивали личном пратиоцу, па до исплате.

По оцени Апелационог суда првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право дајући за своју одлуку у потврђујућем делу разлога које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Неосновано се жалбом указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 2 Закона о парничном поступку – да је првостепени суд одлучивао о захтеву који не спада у судску надлежност, јер је првостепени суд правилно оценио да је предмет спора захтев тужилаца за накнаду штете због неправилног и незаконитог рада органа туженог у смислу одредбе члана 172 Закона о облигационим односима, због чега се ради о имовинско-правном спору за који је надлежан редован суд у парничном поступку на основу одредбе члана 1 Закона о парничном поступку, па је правилно првостепени суд закључио да је неоснован приговор апсолутне ненадлежности.

Неосновано се жалбом указуја на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези са чланом 8 Закона о парничном поступку, јер је првостепени суд на основу правилног и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно оценио све доказе и за своју одлуку у потврђујућем делу дао јасне и довољне разлоге које у целости прихвата Апелациони суд. Одредбом члана 8 Закона о парничном поступку установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и које препушта суду, према специфичностима конкретног случаја, да слободно, без формалних ограничења, савесно и брижљиво оцени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе, по предлогу странке, извести ради утврђивања одлучних чињеница.

Неосновано је жалбено указивање на погрешну примену материјалног права код оцене неправилног и незаконитог рада органа туженог.

Услови за остваривање права на накнаду штете су настанак штете и постојање узрочно – последичне везе између штете и штетне радње. Када се ради о штети у смислу члана 172 став 1 Закона о облигационим односима правно лице ће бити одговорно само ако се утврди да је штета последица незаконитог и неправилног рада његовог органа, што подразумева поступање супротно закону и правилима поступка за рад тог органа.

Одредбом члана 35 став 2 Устава Републике Србија прописано је да свако има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете коју му је незаконитим или

неправилним радом проузоковао државни орган, ималац јавних овлашћења, орган аутономне покрајине или орган локалне самоуправе.

Одредбом члана 172 Закона о облигационим односима прописано је да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција.

За заснивање одговорности правног лица у смислу члана 172 став 1 Закона о облигационим односима потребно је да је његов орган поступао незаконито (поступање супротно закону, другом пропису или општем акту, као и пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени) или да је поступао неправилно (поступање противно уобичајном и прописаном начину обављања делатности која није у складу са општим нормама у вршењу службе) и да се тако поступање према насталој штети односи као узрок према последици (узрочно - последична веза).

Према одредби члана 172 Закона о облигационим односима да би постојала обавеза правног лица на накнаду штете довољно је да оштећени докаже да је до штете дошло због противправног обављања службе, а не мора доказивати и кривицу службеног лица. Противправно вршење службе може бити у виду незаконитог, неправилног или недозвољено спорог (неефикасног рада). Недозвољено спори рад државног органа је истовремено и неправилан, јер се таквим радом не остварују критеријуми по којима се процењује ефикасност рада државних органа (постизање најбољих резултата уз најмању могући цену, остваривање тачних резултата, поједностављење и економичност поступања, условљавање рационалне организације управе.

Са изложеног, правилно је првостепени суд закључио да се незаконит и пеправилни рад туженог Града Београд састоји у томе што као јединица локалне самоуправе није обезбедио малолетном детету тужиоца са развојним потешкоћана услугу социјалне заштите личног пратиоца (као дневну услугу) како је то прописано чланом 44 став 2 Закона о социјалној заштити иако су они за то испунили све прописане услове предвиђене законом и подзаконским актама - ни преко установе коју оснива, а ни преко “овлашћеног пружаоца услуге социјалне заштите”. У таквој ситуацији, тужиоци – родитељи детета са развојним потешкоћама, које је према решењу Центра за социјални рад стекло статус корисника, ангажовали су треће лице (на такозваном “слободном тржишту рада), ради пружања услуге личног пратиоца свом детету у утуженом периоду, плаћајући истог из сопствених средстава како би могло редовно да похађа предшколску установу, чиме су претрпели штету (члан 155 Закона о облигационим односима).

Без утицаја је жалбено указивање да је прописивањем могућности за формирање "листе чекања" законодавац учинио легитимним тај механизам, јер је у складу са цитираним законским одредбама с обзиром на испуњене услове за услугу “личног пратиоца”, обавеза туженог Града Београда била да правовремено обезбеди услугу личног пратиоца малолетном детету тужилаца са развојним потешкоћама ради похађања предшколске установе, како је правилно закључио и првостепени суд.

Родитељи детета са развојним потешкоћама или инвалидитетом које је укључено

у васпитно-образовну установу, односно школу, имају право да од туженог Града Београда потражују накнаду издатака за ангажовање трећег лица као личног пратиоца детета у циљу пружања подршке предшколском детету у предшколској установи, односно школи, када је Интерресорна комисија дала мишљење да је детету потребан лични пратилац, као мера додатне подршке у образовању, а Центар за социјални рад донео решење о признавању детету права на услугу лични пратилац и издао упут за коришћење те услуге код овлашћеног пружаоца услуге социјалне заштите, која детету није обезбеђена због недовољног броја стручних радника за пружање те услуге код овлашћеног пружаоца услуге социјалне заштите (на кога је галасио упут), као у конкретном случају.

Неосновано се жалбом указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање – да је првостепени суд прихватио признанице достављене уз тужбу као доказ о исплаћеној накнади личном пратиоцу малолетног детета тужилаца на име асистенције у вртићу, јер се ради о исплаћеним износима од стране тужилаца на име пружања услуге личног пратиоца, а према стању у списима тужени није предложио друге доказе (вештачење) којима би ту чињеницу оспорио. Висина накнаде штете, у конкретном случају одговара висини издатака које су тужиоци - родитељи имали за ангажовање личног пратиоца њиховом детету са развојним потешкоћама, а не утврђује се сходном применом Правилника о методологији формирања цене услуге лични пратилац (“Службени лист Града Београда” бр. 7/21). Ово стога, што се у погледу висине, односно обима накнаде штете примењују општа правила Закона о облигационим односима која регулишу институт накнаде материјалне штете и то члан 185 став 1 у вези са чланом 155 Закона о облигационим односима, по којем је циљ накнаде штете успостављање стања које је било пре него што је штета настала.

Без утицаја је жалбено указивање да су тужиоци довели до пролонгирања укључивања свог детета са развојним потешкоћама у услугу личног пратиоца за последња два месеца утуженог периода пошто нису хтели да прекину претходно успостављену сарадњу лицем које су они ангажовали за личног пратиоца у утуженом периоду - ГГ, иако је иста могла бити ангажована од стране пружаоца услуге тек када као предуслов стекне неопходне компетенције.

Правилно је првостепени суд оценио да непостојање формално завршене обуке наведеног лица по акредитованом програму за пружање услуге личног пратиоца прописане чланом 4 став 1 тачка 1 – 3 Правилника о стручим пословима у социјалној заштити и чланом 87 ставовима 1 – 3 Правилника о ближим условима и стандардима за пружање услуга социјалне заштите не може бити препрека за остваривање права детета са сметњама у развоју и инвалидитетом на приступ предшколској установи, односно школи као дела права на образовање и права на развој гарантованог Конвенцијом уједињених нација о правима детета и Уставом Републике Србије. Према члану 86 Правилника о ближим условима и стандардима за пружање услуга социјалне заштите услуга социјалне заштите лични пратилац детета укључује – под 1) помоћ код куће у облачењу, одржавању личне хигијене (умивање, чешљање, прање зуба), при храњењу (припрема и сервирање личних оброка, храњење или помоћ у коришћењу прибора и слично), припрему књига и опреме за вртић односно школу и под 2) помоћ у заједници што укључује помоћ у коришћењу градског превоза (улазак и излазак из средстава превоза, куповина карата и слично), помоћ у кретању (орјентација у простору уколико

је дете са оштећењем вида, гурање колица или коришћење других помагала и слично) и одлазак на игралиштге односно места за провођење слободног времена (подршка у игри, подршка и посредовање у комуникацији и слично) укључујући и културне или спортске активности и друге сервисне подршке.

Према утврђеном чињеничном стању ГГ сада ... - лице које су тужиоци ангажовали за личног пратиоца свом детету са развојним потешкоћама у утуженом периоду је своје услуге личног пратиоца малолетном детету ВВ обављала савесно и пожртвовано и као апсолвент Факултета за социјалну едукацију и рехабилитацију имала довољно знања потребног за пружање наведне услуге, а касније је прошла и обуку и наставила да ради као лични пратилац детета у Хуманитарној организацији "Дечије срце", са којом тужени Град Београд имао закључени уговор као наручилац услуга, а такође њен рад са малолетним ВВ – дететом тужилаца је у значајном мери утицао на побољашње његове фунционалности. Имајући у виду да дете тужилаца - малолетни ВВ болује од аутизма која болест представља неуроразвојни поремећај који утиче на начин на који особа перципира свет и реагује на њега, а коју карактеришу потешкоће у социјалној интеракцији и комуникацији,правилно је првостепени суд закључио да су били испуњени услови да тужиоци - родитељи одлуче да ГГ сада ... настави да пружа услуге личног пратиоца њиховом малолетном детету пошто је то било у најбољем интересу с обзиром на то да није било целисходно да дете мења свог личног пратиоца на кога се навикло и провело дужи временски период живота у свакодневним активностима.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилно је првостепени суд у складу са чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку одлучио о трошковима парничног поступка чију је висину определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе и Таксене тарифе важећим у време пресуђења, са урачунатим припадајућим увећањем од 50% за заступање две странке у складу са Тарифним бројем 17 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и са припадајућим увећањем на име ПДВ према приложеном рачуну број 215/25 и уверењу број 000-437-20-00001/2025-0050975 од 5.3.2025. године, а са законском затезном каматом у складу са чланом 277 Закона о облигационим односима од извршности до исплате. Странка коју је у успешно окончаној парници заступао пуномоћник адвокат обвезник пореза на додату вредност има право на накнаду трошкова на име ПДВ на адвокатску услугу, али је потребно да као доказ приложи рачун о извршеним адвокатским услугама. Како у конкретном случају, достављен рачун издат тужиоцима, садржи све што је прописано исти испуњава све законом прописане услове да буде оцењен као валидно доказно средство да је тужилачка страна имала трошак пореза на додату вредност за састав тужбе, као и за заступање на рочиштима, па је правилно првостепени суд закључио да се трошкови ПДВ на адвокатску услугу тужиоцима могу признати као стварни трошак странке у смислу члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Са изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Како тужени није успео у жалбеном поступку, то је у складу са чланом 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку одбијен као неоснован његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић